

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ КЪМ ХИЖАТА

chitanka.info

Слънцето се спусна зад насреещните ридове. Появ хлад. Планината като че изведнъж се смълча.

По стръмната пътечка крачеха запъхтени един след друг Слави и Любен, натоварени с раници. Любен надуваше една малка хармоничка за уста. На няколко крачки подир тях креташе Чочо, малкият им братовчед, който се беше примолвил да вземат и него.

— Любо, фенерчето у тебе ли е? — обади се Слави.

— У мене, у мене, бате Славе — отвърна Любен.

— Рекох да не си го забравил, че ще дотрябва скоро. Я, вече взе да притъмнява, а пък до хижата още е далеч. Окъсняхме днеска, а с такава опашка като тебе и Чочо не знам как ще я изкарам...

Любен погледна жално брата си и не отговори нищо.

— Ами всичко ли взе в раницата? — обади се пак Слави. — Солта? Канчетата? Свирката не си забравил, виждам, ами другото?

— Всичко, всичко, бате Славе, и аптеката дори взех. Нея Чочо я носи.

Аптеката се състоеше от една кутия с малко памук, една превръзка, два аспирина, шишенце капки за стомах и една бучка захар.

— Хей, „Червен кръст“ — извика Слави, — я ела тука да те прегледам!

Чочо дойде задъхан, изправи се и подаде кутията.

— Бре, ами де е бучката? Захарта къде е? — сопна се Слави, като тършуваше в кутията.

Чочо примига няколко пъти и не отговори.

— Думай де, уж си санитар? Де е бучката? Де ти са лекарствата?

— Бучката... бучката... Аз я изядох още като тръгнахме... — смотолели най-малкият турист.

— И таз добра! — плесна с ръце Слави. — Ами сега ако някой го заболи корем, как ще вземе капките, бре?

— Ама... бате Славе, отде да знам, че захарта била лекарство? Аз мислех, че е забравена.

— Стига! — изкомандва Слави. — Разбрах аз каква дружина сте, ама няма що. За наказание на хижата ще пиеш чай без захар! Хайде сега по-бързо, че мръкна!

Наоколо наистина беше притъмняло. Пътеката се виеше, камениста и стръмна, по склона. Небето светеше слабо на запад, но долу, дето слизаха гористите ридове, беше съвсем черно и реката

бучеше по-силно. Не се мяркаше жива душа. Любен пак наду хармоничната за да не им е страшно. Пътят навлезе в малка борова гора и стана съвсем тъмно. От двете страни боровете шумяха, като че шепнеха заплашително.

Чочо се блъсна в един камък и въздъхна.

— Другите сигурно вече са стигнали... Тръгнаха по обяд... — Кои другите! — обади се в тъмното Слави.

— Ху-у, цяла дружина — Ангел, Зарю, Катето, Бонка нашата... — Бонка беше сестриче на Чочо.

— Ами ти защо не отиде с тях? — попита Слави.

— Защото... защото не ме искаха — призна Чочо.

В мрака наоколо едва-едва се белееше пътечката. Дърветата никнеха като гиганти с разперени ръце, наведени, страшни и по гърбовете на момчетата пълзяха студени мравки.

— Бате Славе — обади се пак Чочо, — много ли има още до хижата?

Слави не отговори и изведнъж спря. Ослуша се една-две минути и викна на Любена:

— Чакай! Слушайте!

Тримата се сбраха един до друг, смълчани и с разтупани сърца. Вятърът полюшна гората по-силно и над главите им се пронесе въздишката на боровете.

— Слушайте! — пошепна Слави. — Стори ми се, че някой вика!

Сега вече всички здравата се уплашиха. Притаени, те се вслушаха отново. Изведнъж заедно с шумоленето на гората откъм дола се дочу далечен тънък плач:

— О-о-о! — Някой наистина плачеше и викаше отдолу.

— Любо, фенерчето! — викна изведнъж Слави. — Там е паднал някой. Ехо-о!... — Усоето прокълтня и отдолу се отекна плачливо: — Ехо-о!...

Електрическото фенерче щракна и освети голям кръг. Слави отново изкомандва:

— Сега хайде с мене! — И тримата се смъкнаха надолу, отдето идеше гласът. Той се чуваше все по-близо — уплашен жален глас на дете. Когато наближиха съвсем, Чочо изведнъж извика:

— Бате Славе, Бонка, наша Бойка! Познах я по плача!

След една-две минути фенерчето освети момичето, седнало на един камък до реката, обезумяло от страх, цяло в сълзи, с изподраскани бузи.

— Що щеш тука, мари? — викна Слави. — Тю-ю, че ни изплаши. Хайде ставай да вървим!

Бонка хълцаше още, разплакана и засмяна, и разправяше:

— Вървахме всички... Аз се спуснах да бера цветя и съм изостанала самичка... Взех да се катеря — паднах и си ударих крака... Сега не мога да стъпя на него... Мамо-о, че страшно беше! Как не ме изяде някоя мечка, не знам... Виках, виках — никой няма... Чак като чух музиката на Любо, и ви познах. Тогаз малко се зарадвах и завиках по-силно...

Любен погледна гордо към Слави:

— Видя ли, бате Славе, музиката пак свърши работа!

— Че ти пък как позна неговата музичка? — рече Слави Бонка избърса сълзите си и се позасмя:

— Ами че нали знам песничката му — той все нея свири, друга не знае... По това разбрах.

— Чочо! — викна Слави. — Дай аптеката! Видя ли сега, че потрябва!

Стегнаха крака на Бонка с бинт, сложиха памук на одрасканите места и Слави я взе на гръб. Любен тръгна с фенерчето напред, а Чочо пак зацапа след тях. Скоро излязоха на пътеката и починаха малко.

— Ами как така те оставиха другарите? — попита Слави момичето.

— То беше наскоро преди вас, Славчо — каза Бонка. — Те сигурно смятат, че съм тръгнала по-напреко и съм отишла на хижата. Сега ще видят, че ме няма, и ще ме търсят...

Дружината тръгна отново. И пътят скоро стана равен. Гората се разреци. Небето светна между дърветата с всичките си звезди. Далеч блеснаха прозорците на хижата и чучурът на близката чешма се обади. Сега вече всички се ободриха и тръгнаха по-бързо. Пред вратата на хижата няколко души с фенерчета и въжета се готвеха да търсят загубената. Мурджо, кучето от хижата, въртеше опашка начело на групата.

Любен наду хармоничката тържествено, а Бонка върху гръба на Слави размаха цветята, за които беше изпатила, и викна „ура“.

Катето, Ангел, Зарьо, други туристи подхванаха вика и шествието влезе тържествено в хижата.

На почетно място, окичен с букета на Бонка, поставиха Слави, отдясно Любен, а отляво Чочо. Всички се надпреварваха да им услужват. Когато донесоха в канчетата горещия чай, Слави се обърна към Чочо, който го гледаше жално, усмихна се, извади от раницата си три бучки захар и ги пусна в канчето му.

— Хайде от мене да замине! Наказанието ти е простено: ти излезе по-юнак от кака си и заслужаваш да те почерпя. Хем по-късно тръгнахме, хем здрав и читав пристигна, а най-после и нея спасихме от мечката! Нали тъй! У-ра, дружина! Ехо-о!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.